

B2 KAT

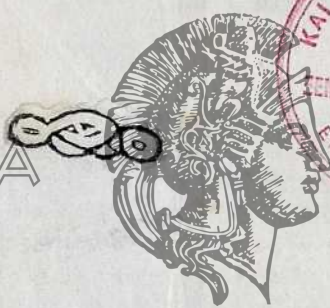


Η ΜΑΣΤΙΧΗ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

N. ΚΑΤΡΑΜΗΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1873.

6/12

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

4

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

1920

Η ΜΑΣΤΙΕ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

„Οὐδὲν λαμβάνω τὸ φῶς ἡμῶν
„Ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων,
„Ὅπως ἴδωσι τὰ κατὰ ὑμῶν ἔργα
„καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα τὸν
„Ἐν τοῖς Οὐρανοῖς „
(Εὐαγγ. Ματθ. Ε'. 16.)

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μετανοοῦν τὸς θεί-
ους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ προετοιμασέν αὐτοὺς εἰς τὸ κληρονομήσειν
τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου τύπον καὶ ἀπογραμμὸν τὴν ἐκ τούτου
ἁγίαν ζωὴν ἔδειξεν αὐτοῖς, οἱ δὲ φωτισθέντες τὰ ἔθνη καὶ
εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν ὀδηγησάντες αὐτὰ ἔταξιν καὶ θείου
καὶ ἱεροῦ κανόνας καθ' οὓς διοικεῖται ἡ ἁγία ἡμῶν ὀρθόδοξος
ἐκκλησία καὶ οἱ ὅποιοι παρὰ πάντων πρέπει νὰ φυλάσσονται
ἀπαρασάλευτα, διότι ἐμμένοντες ἐν αὐτοῖς οἷτε κληρικοὶ καὶ
λαϊκοὶ θέλουσι σωθεῖν καὶ εἰρήνην θέλουσι ἔχειν, ἀπειθοῦντες
δὲ θέλουσι κολασθεῖν καὶ πόλεμον μεταξὺ αὐτῶν αἰδιον θέ-
λουσι ἔχειν καὶ ἀποτίσειν δίκην τὴν προτίκουσιν τῆς ἀπει-
θείας αὐτῶν.

Ἄκριβεῖς πρὸ πάντων φύλακες τῶν ἁγίων κανόνων ὀφεί-
λουσιν εἶνε οἱ ποιμένες τῆς ἐκκλησίας, διότι αὐτοὶ εἰσὶν ὑπεύ-
θυνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν πι-
στῶν, αὐτοὶ εἰσὶ τὸ ἄλλας καὶ φέρουσι τύπον Χριστοῦ, διὸ
καὶ οἱ Ἀποστολικοὶ θεῖοι κανόνες πρῶτον περὶ τῶν προσόν-

των τοῦ Ἐπισκόπου ὀρίζουσι, δηλαδή τις χειροτονεῖται ἐπίσκοπος καὶ τίνα τὰ χρέη αὐτοῦ καὶ καθέτης περὶ τῶν ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Μετὰ συντριβῆς καρδίας καὶ θλίψεως ἅμα, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἀπάντες ἐξεκλίναμεν ἅμα ἡ χρειώθημεν καὶ ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἔλεως ἡμῶν καὶ νὰ σώσῃ ἐκ τῆς περιστοιχοῦσης ἡμᾶς διαφθορᾶς, ἥτις ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐπαυξάνει.

Ποῦ εἶνε ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι ἡμῶν ἐκκλησία ἦτο μία ἅγια καθολικὴ καὶ Ἀποστολική; καὶ οὐδεμία ὑπῆρχεν αἵρεσις, ἀλλὰ καθὼς ὁ ἥλιος λάμπει ἐφ' ἀπάσης τῆς οἰκουμένης, οὕτω καὶ τὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς Πίστεως ἡμῶν ἐλαμπε πανταχοῦ καὶ ὅ,τι ἐπίστουν ἐν Εὐρώπῃ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Ἀφρικῇ καὶ εἰς τὰ περὶ τῆς οἰκουμένης;

Ἄλλ' οἴμοι! σήμερον ἐκυλίσθη ἡμᾶς ἄβυσσος ἐσχάτης ἀκολασίας καὶ ἡ Ἅγια ἡμῶν ἐκκλησία κατασπαράσσεται ὑπὸ αἵρεσεων, ὑπὸ λύκων ἐνδοθρόνων δόγμα προσβάτων.

Ὁ φθόνος καὶ ἡ ὑπεροχὴ, ἡ ἐπαρσία καὶ ἡ ὑπερηφανία, τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀποστασίη, αὐτὰ καταμαστίζουσι σήμερον τὸ πλήρωμα τῆς ἁγίας ἡμῶν ἐκκλησίας· αὐτὰ καταστρέφουσι τὸν πλησίον

ὅτε ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παρεδίδεντο ἐκουσίως εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἕλεγε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς·

«Τοῦτο ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.»

Ἄλλ' ἀντὶ τῆς ἀγάπης σήμερον βασιλεύει τὸ μῖσος· ὁ δυνατὸς ἐγκαυχᾶται ἐν τῇ κακίᾳ αὐτοῦ καὶ νομίζει ἐπαινον νὰ καταδυναστεύῃ τὸν ἀσθενῆ μὴ ἐνθουμούμενος ὁ ταλαιπώρος, ὅτι ὑπερχει βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ κύριος τῶν κυριευόντων ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς.

Ὁ ποιῶν κρίμα τοῖς ἀδικουμένοις καὶ δίδων τροφήν τῆς πεινῶσι ὁ ἀντιτασσόμενος ὑπερηφάνοις.

Οὐδὲ ὁ πρῶτος, οὐδὲ ὁ τελευταῖος εἶνε, ὁ διὰ τὴν δυστυχίαν τῆς Ζακύνθου ἀναξίως ὑψωθείς εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον Νικόλαος Κατραμῆς, ὅς τις ὡς ἄλλος Νέστον καὶ Καλιγούλας κατατυραννεῖ τοὺς σεβασμιωτάτους πρεσβυτέρους τῆς Ζακύνθου καὶ διὰ τὰν ὁμότητα αὐτοῦ ἐπωνομασθεῖς *Ἡ μάστιξ τῆς Ζακύνθου.*

*The ...
...
...*

Μικρὰν τοῦ ἀνδρός βιογραφίαν ἐνταῦθα ἀναφέροντες θέλομεν ἀποδείξει, ὅτι οὗτος ἐναντίον τῶν Ἱερῶν καὶ θείων κανόνων ἐπισκοπεῖε τῆς Ζακύνθου καὶ χρέος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶνε νὰ πέμψῃ ἕξαρχον ἐπίτροπον αὐτῆς, διὰ νὰ ἀνακρίνη τὰ ἐν τῇ παρούσῃ ἀναφερόμενα στυγερά ἐγκλήματα τοῦ ἀνδρός.

Ὁ Νικόλαος Κατραμῆς ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Διονύσιος ἦτο χωρικός ἐκ πατρὸς τῆς οἰκογενείας μαθὼν δὲ τὴν τέχνην χρυσοχόος μεταξὺ αὐτῶν ἐν Ζακύνθῳ, καὶ διὰ κηθιλοποιίας ἀπέκτησε πολλὰ χρήματα νυμφεῦσι (λαθῶν) τὴν Μαρίαν πτωχὴν καὶ ἀεστὴν γυναῖκα ἀπὸ γένους πολλὰ τέκνα (*) καὶ εἶς τὸν Κατραμῆαν καὶ τὸν Νικόλαον, τὸν ὁποῖον ὀκταετὴ ὄντα ἐπέψεν εἰς τὸ Σχολεῖον. Ὁ Νικόλαος ἐκ νηπιότητος αὐτοῦ ἦτο πονηρᾶς φύσεως καὶ κακῆς ἔξεως, ἡλικίας δὲ γενομένου διὰ παρακλήσεων καὶ ἐγγυήσεων, ὅτι ὁφεξῆς θέλει ἀλλάξαι διαγωγὴν, εἰσήλθεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σχολὴν (Seminario) τῆς παριουσοῦς πόλεως Κερκύρας, καὶ μαθητεύσας ἐκεῖ ἐπὶ τρία ἔτη ἀπεβλήθη τῆς σχολῆς διὰ τὴν κακὴν του διαγωγὴν ὑπὸ τῆς Γερουσίας καὶ ἐξήλθεν ἡμιδιδάκτος. Ἐλθὼν εἰς Ζακύνθον ἐνυμφεῦθε μετὰ τινος νέας ἀγαθῆς καὶ ἐναρέτου, ἣτις ἐπιπλήττουσα αὐτὸν διὰ τὴν ἀπρεπῆ αὐτοῦ διαγωγὴν ἐκτυπήθη μὲ ἄρτον ξηρὸν εἰς τὸ στήθος καὶ πάσχουσα ἢ δυστυχῆς ἀπὸ φθίσιν καὶ ἀδυνατοῦ κράσεως οὔσα ἀπεβίωσε. Μετὰ μεγάλων δὲ παρακλήσεων ὁ Νικόλαος εἶχε χειροτονηθῆ Ἱερεὺς

(*) Βέβαιον ὅτι οἱ Ἀναγνώσται μὰς ἐννοῦν ἀπορρογόμεν νὰ ἐξηγηθῶμεν σαφέστερα . . .

ἐν Ζακύνθῳ ὑπὸ τοῦ μακαρίου τῆ λήξει ἀοιδήμου Μητροπολίτου Νικολάου Κοκκίνη ἐσρέτου Ἀρχιερέως τοῦ ὁποίου τὴν στέφειν ἐβρόνθησε καὶ θηρεῖ ἡ Ζάκυνθος, διὰ τὴν ὄντως ἁγίαν αὐτοῦ ζωὴν.

Ὁ Νικόλαος Κατρωμῆς μετῆλθεν τὸν διδάσκαλον εἰς Ζάκυνθον, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπιλήψιμον διαγωγὴν του καὶ ὡς διαφθορῆς τῆς Νεολαίας Ζακύνθου ἐπαύθη τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος δι' ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας τὸ 1854.

Μὴ δυνάμενος ὁ Νικόλαος νὰ ζήσῃ ἐν Ζακύνθῳ διὰ τὴν αἰσχρὴν του διαγωγὴν κατὰ τὸ 1864 ἀπῆλθεν εἰς Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἔδειξε μεγάλην πονηρίαν, καὶ δι' αὐτῆς ἀπέκτησε πολλὰ χρήματα, μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ μὲ ἄλλα τὰ ὅποια εἶχε εἰς Ζάκυνθον κατέβησε νὰ χειροτονηθῆ ἐπίσκοπος τῆς Ζακύνθου διὰ τῆς ἀμαρτίας τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Ἄμα δὲ ἐχειροτονηθὲν ἐνόησεν, ὅτι εἶνε ἐπίσκοπος ὄχι τῆς ἱερῆς Ζακύνθου, τῆς ἐλευθέρου ὑπὸ ἐλευθέρων νόμων Πολιτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλὰ Ἐπίσκοπος τῶν ἀγίων Ναμακέζων καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἄλλος Τυχῶν Βασιλεὺς αὐτῶν ἤρχισε νὰ καταδυναστεύῃ καὶ νὰ καταταρανῆ τοῦς σεβασμιωτάτους Πρεσβυτέρους καὶ Ἱερομονάχους.

Καὶ πρῶτον μὲν τὸν αἰδεσιμωτάτον οἰκονόμον Χαράλαμπον Ρουπαλιάν τὸν Πρωτοσύγγελλον τοῦ Ἀγίου Μητροπολίτου ἀοιδήμου Νικολάου Κοκκίνη, ἐπειδὴ δὲν συγκατετίθετο νὰ ὑπογράψῃ τὰς πρᾶξιμους ἀποφάσεις τοῦ Νικολάου, οὐ μόνον ἐντὸς τοῦ Νικοῦ τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα μαρτύρων ἐξυβρίσεν εἰς τὴν κηδεῖαν τῆς Μητρὸς τοῦ δικηγόρου Στραβοπόδι εἰπὼν πρὸς αὐτὸν «Σιώπα παλιάνθρωπε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐκεῖνος ὁ κοφρος τὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦσες, δὲν εἶμαι ἐγὼ Νικόλαος Κοκκίησον ταραξίας οὕτω τὴν ἡσυχίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ λυπητῆς ἅπαντας τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν ἐκφορὰν, ἀλλὰ καὶ ἔπαυσεν ἐκ τῆς ἐφημερίας τοῦ Ἀγίου Νικολάου Μόλου ἀντινεργῶν εἰς τὸ νὰ εἶνε ψάλτης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μητρο-

πόλεως, Πρωτο σύγγελος και μέγας οικονόμος τῆς ἐπισκοπῆς·
στερήσεις εὐτῷ αὐτῶ τῶν μόνων πόρων τοὺς ὁποίους εἶχε πρὸς
τὸ ζῆν.

Ἄλλ' ἔλθωμεν ἤδη νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Κύριον Νικόλαον
Κατραμῆν

« Ποιὸς κανὼν τῆς ἐκκλησίας τῷ δίδει τὸ δικαίωμα ὡς
ἐπίσκοπος νῆ ἐξουβρίζη και ἐξουθενῆ ἀπρεπῶς σεβασμιωτάτους
και ἐναρέτους λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ τασούτου
λαοῦ, και ἂν αὐτὸς ἐπίσκοπος ὦν ἐξουβρίζει και ἐξουθενεῖ τὸ
Ἰσρατεῖον ποῖος πλέον ποτὲ θέλει τὸ σεβασθῆ ;

Δὲν εἶνε, Κύριε Νικόλαε Κατραμῆ, ὁ αἰδεσιμώτατος οικονό-
μος Χαράλαμπος Ρουσελάτος ὅστις, ὅταν ὁ αἰοίδημος Μητρο-
πολίτης Νικόλαος Κοκκίνης ἤθελε νὰ σε καθιερώσῃ τῆς Ἱερο-
σύνης διὰ τὴν κακὴν ἐπιλήψιμον διαγωγὴν σου, σε ἔσωσε
και διὰ τῶν παρακλήσεων αὐτοῦ και τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου
Κυρίου Ἀντωνίου Χαράτη σε ἐσυγχώρησαν ὁ Αἰοίδημος Μη-
τροπολίτης, Ἄνάγνωθι τὴν περὶ τούτου κατὰ σὺ ἀπόφασιν
εὐρισκομένην εἰς τὰ Ἀρχεῖα τῆς Ἐπισκοπῆς.

Ἄγνοεῖς, Κύριε Νικόλαε Κατραμῆ, τὸν κανόνα εἰκοστὸν
ἐβδόμου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τὸν οὖντα : ἐπίσκοπον...
» τύπτοντα ἄμαρτάνοντα και διὰ τῶν τοιούτων φο-
» βεῖν ἐθέλοντα καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν» δηλαδή, ὅστις ἐπί-
» σκοπος τύπτει ἄμαρτάνοντας πιστοὺς πρέπει νὰ καθαιρεθῆ. Και
ἐὰν τοὺς ἄμαρτάνοντας πιστοὺς δὲν πρέπει ὁ ἐπίσκοπος νὰ
τύπτῃ ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως πόσον μᾶλλον ἄξιος καθαιρέ-
» σεως εἶνε ὁ τύπτων ἐπίσκοπος ἀδίκως ἀθώου και μὴ ἄμαρτή-
» σαντα εἰς οὐδένα πιστοὺς ;

Ἡ Ἱερά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σύνοδος εἶναι υπεύ-
» θυνος περὶ τούτου ἂν σε ἀφήσῃ ἀτιμώρητον ἀναμφιβόλως.

Ἡ μήπως νομίζετε, Κύριε Νικόλαε Κατραμῆ, ὅτι εἴμεθα εἰς
τὴν ἐπικράτειαν ἐκείνην, ὅπου οἱ ταλαίπωροι Ἱερεῖς εἶνε δοῦ-
» λοι και εἴλωτες ἀχρεῖων και βαρβάρων ἐπισκόπων, οἵτινες
μὴν πρόσρησιν ἔχουσι τὸ ἀμωρὲ παπᾶ, ἐλα ἰδῶ, ποῦ εἶνε

τὰ ψάρεα; καὶ εἰς ἄλλον ποῦ εἶνε τὰ ὀρθόκρια; καὶ ἀναιτιῶς τοὺς ἐυλοκοποῦσιν ὡς ἀνδράποδα, διὰ γὰρ τοὺς ἀρπάξωσι τὰ χρήματα αὐτῶν.

Δὲν ἐνθυμισθεε, Κύριε Νικόλαε Κατραμῆ, τὸ εἰς τὸν ὄρθρον τροπῆριον, « Ἐν τῷ ναῶ ἐστῶτες τῆς δόξης σου, ἐν οὐρανῷ κιστάναι νομίζαμεν. Θεοτόκε Πύλ. ἐπουράνιε ἀνοίξον ἡμῖν τὴν κτήραν τοῦ ἐλέους σου διὰ γὰρ ἵσταται μετ' εὐλαθείας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ; ἢ νομίζετε, ὅτι ἀφ' οὗ τέλος ἐχειροτονήθητε ἐπίσκοπος, εἶσε κύριος γὰρ πράττης ὅ,τι ἐπιθυμεῖς ἀκολουθῶν τὰς φρίσει πονηρὰς ἐξείς σου τὰς ὁποίας ἅπανα ἡ πόλις Ζακύνθου γνωρίζει καὶ βαρέως φέρει τὴν τυραννίαν σου καὶ μόλις σὺ ἀνέχεται ἀναξίως ὑψωθέντα εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἐπισκόπου.

Ὁ ὀγδοηκοστὸς κανὼν τῶν ἁγίων ἀποστόλων ρητῶς ὀρίζει.

» Τὸν ἐκ φύλης διαγωγῆς, ὃ δίκαιον ἐστὶ .. προξισρίζεσθαι ἐπίσκοπον καὶ φρίσε, Κύριε Νικόλαε Κατραμῆ, ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος πικραθείων καὶ αὐτὸν τὸν Ἀποστολικὸν κανὼν, καὶ ἄλλον τὸν ἐκαστὸν ἐναρτόν ὀρίζοντα αἰετὶς ἐπίσκοπος διὰ χρημάτων τῆς ἀξίας ταύτης ἐφρατῆς γένητο κκαθαιρισθῆναι καὶ ἐνείκε καὶ ὀ χειροτονήσασε», πληρώσας εἰς τὴν ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας κυρίαν Μ. τρεῖς χιλιάδες τάλληρα, διὰ τὴν ἐνεργήσῃ τὴν ὑποψηφιότητά σου καὶ γὰρ παραγκωνίσῃ τὸν ἀξιοσιεβαστον καὶ εὐπαίδευτον Πανοσιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Κύριον Ἀβέρκιον Λαμπύρην, τὸν ὁποῖον ἅπανα ἡ Ζάκυνθος ἐπιθυμεῖ Ἐρχισπίσκοπόν της.

Ἄλλὰ μήπως ὁ αἰδεσιμώτατος οἰκονόμος Χαράλαμπος Ρουσελάτος δὲν ἐγένετο ἄμα αὐτὸς τε καὶ ἡ πολυμελής οἰκογένειά του συγκειμένη ἐκ δώδεκα ψυχῶν τῆς σκληροκαρδίας τοῦ κυρίου Νικολάου Κατραμῆ; καὶ πολλοὶ ἄλλοι αἰδεσιμώτατοι κρεσθύτεροι καὶ πανσιώτατοι ἱερομόναχοι τοὺς ὁποῖους χάριν συντομίας παραλείπομεν ν' ἀναφέρωμεν καὶ οἵτινες ἐκουσίας ἐγκατέλειπον τὴν εἰρήν αὐτῶν πατρίδα καὶ ἐνδιατυνῶνται εἰς τὰ ξένα διὰ γὰρ ἀποφύγωσι τὴν κατ' αὐτῶν ἀρχὴν τοῦ Κατραμῆ.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Ἀντώνιος Περκοπόδης Ἐφημέριος τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἐπαύθη τῆς ἱερουργίας ἐπὶ ἐν καὶ ἡμῶσι ἔτος ὑπὸ τοῦ κυρίου Νικολάου Κατραμῆ, διότι ὁ ἱερεὺς ἐπέμενε δυνάμει τοῦ ἀνά χεῖρας συμβολαίου αὐτοῦ νὰ τελειώσῃ τὸν χρόνον τῆς ἐφημερίας του εἰς τὴν εἰρημένην ἐκκλησίαν, ἣ δὲ παύσης αὐτοῦ ἐγένετο αἰτία νὰ δυστυχησῇ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ εἰς δὲ τὸ ἐξωκκλήσιον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ὁ Κατραμῆς ἐδιώρισεν εὐνοούμενόν του τινὰ ὅπου ἔχει καὶ ἀλλήν ἐφημερίαν τὸν Ἅγιον Γεράσιμον.

Τὸν Πανοσιώτατον Ἱερομόναχον Ἰάκωβον Βερτζάγιον τὸν διαπρέψαντα ἐπ' ἀρετῆ καὶ ἀγγελικῆ βίῃ ἐν ἁγίῳ Ὄρει καὶ ὡς πνευματικὸς ὁ κύριος Νικόλαος Κατραμῆς ἐσυκοφάντησεν αὐτὸν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς πωλοῦντα φυλακτῆρια καὶ δίδοντα βότανα πρὸς τελοποιεῖν καὶ ἠγαγασεν οὕτω αὐτὸν νὰ παραιτήσῃ τὴν ἐφημερίαν τοῦ ἁγίου Λάζαρον ν' ἀναχωρήσῃ τῆς Ζακύνθου.

Τὸν Διοκύνιον Ἱερέα Λογαθέτην ἐφορῆτην τοῦ ἁγίου Δομνίου καὶ κυρίου Νικολάου Κατραμῆς, εἰς τὴν κλαδίαν τῆς πνεύσεως τοῦ κυρίου Κόμητος Καίσαρος Πάπα ἐξύβρισε καὶ ἠπειλήσεν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, διότι δὲν εἶχεν ἐξηπλωμένον Τάπητα καὶ ἐπ' αὐτοῦ Πολιτρόνα διὰ νὰ καθίσῃ ὁ Κατραμῆς, ἀλλὰ κάθισμα ἀπλοῦν, τὸ ὅποιον μετὰ θυμοῦ ἀρπάσας τὸ ἔριψε.

Τὸν Σεβασμιώτατον ἐφημέριον τῆς ὀδηγητρίας καὶ πνευματικὸν κύριον Στυλιανὸν Κεροφίλα ἐξύβρισε ὁ Κατραμῆς καὶ ἠπειλήσεν νὰ κάμῃ ἀργόν, διότι δὲν ἐπειθε τοὺς ἐνορίτας τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ νὰ προσκαλῶσι τὸν ἐπίσκοπον κύριον Κατραμῆ νὰ κάμῃ μνημόσυνα καὶ γονυκλισίας ἐπὶ τῶν μνημάτων, ἐνῶ οἱ ἐνορίται οὔτε ἤθελον, οὔτε χρήματα εἶχον νὰ πληρώσωσιν εἰς αὐτόν.

Καὶ αὕτη μὲν εἶνε ἡ διαγωγὴ τοῦ κυρίου Νικολάου Κατραμῆ πρὸς τοὺς αἰδεσιμωτάτους Πρεσβυτέρους καὶ Πανοσιωτάτους Ἱερομόναχους τῆς Ζακύνθου μεταχειριζόμενος κατάσκοπον καὶ προδότην τὸν εὐνοούμενόν του ἀγύρτην καὶ λαοπλάνον

Σπυρίδωνα Βεντούρην ἐφημέριον τῆς Ἑπαπαντῆς ὅστις διὰ καταχθονίων οικοφαντιῶν καὶ διαβουλῶν κατέστρεψε πολλοὺς ἰσραεῖς.

Ἦδη ἄς ἐλθωμεν νὰ ἐξετάσωμεν τὴν λοιπὴν διαγωγὴν τοῦ Κατραμῆ.

Ὁ Κύριος Νικόλαος Κατραμῆς δὲν εἶνε σταθερὸς εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ δοξασίας, ἀλλ' ὡς ὁ Λούκαρς, ποτὲ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κλίνει καὶ εἶνε ἐπιρρηπῆς εἰς τὸν Καλθνισμὸν. Αὐτὸς ποτὲ ἔγραψεν ἐντὸς τοῦ κελλίου τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Βαρβάρας εἰς τοὺς κήπους βλασφημίας φρικτὰς κατὰ τῆς ἁγίας, διὰ νὰ εὐαρεστήσῃ τοὺς διαμαρτυρουμένους εἰς τὴν ὑπερσίαν τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὡς τοῦτο εἶνε πασίγνωστον εἰς ἅπασας τὴν Ζάκυνθον καὶ ἀνομιμασθησαν παρὰ τῶν συναδελφῶν του τῶν διαμαρτυρουμένων αὐτοῦ Ἐξουχὸν Σύγγραμμα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας.

Εὐχρῆς ἔργον εἶνε ὅτι εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος οἱ ἀφορισμοὶ (ἢ τὰ ἐπιτίμια) καθὼς καὶ τὰ διαζύγια ὑπάρχοντα εἰς ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν καὶ δὲν εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐπισκόπου καθὼς οἱς τὴν Τουρκίαν, ὅπου ἕκαστος Μητροπολίτης ἔχει σημαντικώτατον εἰσόδημα ἀπὸ τοὺς ἀφορισμοὺς καὶ ἀπὸ τὰ διαζύγια καὶ χάριν νοοφίσεως σημαντικῆς χρηματικῆς ποσότητος, γίνονται πολλὰ κακοεργήματα ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων.

Εἰς μίαν νῆσον τῆς Τουρκίας ὡς μᾶς ἐπληροφόρησε φίλος τις ἀνά πᾶσιν ἡμέραις ἐκ τῆς Μητροπόλεως ἐξέρχονται πενήντα ἀφορισμοὶ ἐπὶ ψύλλου πηδήματι καὶ δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια ἐπὶ τῆς νήσου, ἥτις νὰ μὴν εἶνε αὐτὴ ἀφορισμένη καὶ πρὸς ἀντεκδίκησιν ἢ ἀφορίσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἀφορίσασιν. Ἐχασα τὴν ὄρνιν μου, θέλω ἐκβάλλει ἀφορισμὸν λέγει ἢ μία κατ' ἐκείνου, ὅστις τὴν ἔκλεψε καὶ ὁ ἀφορισμὸς ἀμέσως ἐκδίδεται ἀρκεῖ μόνον νὰ πληρώσῃ τὸ χρηματικὸν δικαίωμα. Ἐχασα τὰ αὐγά τῆς ὀρνιθός μου, λέγει ἢ ἄλλη, ἀφορισμὸν εὐθὺς νὰ ἐκβάλω.

Ἐάν εἰς τὴν Ζακύνθον ἠδύνατο ὁ κύριος Νικόλαος Κατραμῆ,

ἡ ἀφορίζη καὶ νὰ διαζευγῆ τὰ ἀνδρόγυνα καθὼς εἰς τὴν Τουρκίαν, ὡ! τῇ ἀληθείᾳ περισσόττερα ἐπιτίμια καὶ διαζύγια ἤθελον συμβῆ εἰς Ζάκυνθον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην νῆσον. Ἄλλ' ἄς δοξάσωμεν τὸν Θεόν! διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ ἀφορισμοὶ καὶ τὰ διαζύγια, δὲν εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπισκόπων καὶ προσέτι ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν νὰ φωτίσῃ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ διορίσῃ ἐπιτροπὴν διὰ νὰ συντάξῃ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων Ἱερῶν Ἀποστολικῶν κανόνων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἁγίων οἰκουμενικῶν Συνόδων Κώδικα, ἢ Νομοκάνονα πρὸς χρῆσιν τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε θεέρεστον, διότι αἱ εἰς τὸ πηδάλιον ἐρμηνεύει τοῦ Ζωναρᾶ καὶ λοιπῶν ἐξηγητῶν αἱ πλείσται σοφιστικαὶ καὶ εἰς πολλὰ φθείρουσι καὶ διαστρέφουσι καὶ αὐτὴν τὴν ἀληθῆ ἔνοιαν τοῦ κειμένου τῶν θείων ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν κανόνων. Αἱ ἐρμηνυαὶ καὶ τὰ σχόλια τὰ εἰς τὸ πηδάλιον ἀναφερόμενα πρὸς ἐξήγησιν τῶν κανόνων ὁμοίωσι ἀσκή- κη ἐπὶ χαρτοῦράν οὐ χιτῶνος ἢ βενετικὰ κτερία ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος, τὰ ὅποια πρέπει νὰ κρημνισθῶσι.

Ἐπειτα εἰς τὰς ἐρμηνείας τοῦ Ζωναρᾶ καὶ τῶν λοιπῶν ἐρμηνευτῶν τῶν θείων καὶ Ἱερῶν κανόνων, ὑπάρχουσι καὶ νομικαὶ διατάξεις καὶ ποιναὶ αἱ ὅποια εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν δύναται νὰ ἐσχύσῃ, διότι ἀντίκεινται εἰς ρητὰ καὶ οὐσιώδη καὶ βιωφελῆ ἄρθρα τῆς Πολιτικῆς καὶ Ποινικῆς νομοθεσίας. Τοῦτο ἦτο ἔργον μάλιστα τοῦ κυρίου Ἀνδρέου Μάμουκα τοῦ πολλὰ ἐτη ἔκτραφέντος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διὰ νὰ τὸ προτείνῃ. Ἀπὸ τὸ Ποτρίαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὅποσον ζῆ δι' ἐράνων καὶ δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὰ καθημερινὰ αὐτοῦ ἀπολύτως ἀναγκαία ἐξέδα δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν τοιοῦτον ἔργον. Καὶ ταῦτα ἐν παρόδῳ περὶ ἐκκλησιαστικοῦ κώδικος. Ἦδη δὲ ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ κύριον ἡμῶν θέμα παρακχλοῦμεν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐξετάσῃ τὴν διαγωγὴν τοῦ κυρίου Νικολάου Κατρά-

μη καὶ νὰ ἐπιφέρῃ κατ' αὐτοῦ τὴν ἀνέγκουσαν ποινήν πρὸς σωφρονισμόν αὐτοῦ καὶ παραδειγματισμόν τῶν ἄλλων ἐπισκόπων τῶν ἀραιοκομένων νὰ ἐξυβρίζωσι καὶ ζυλοκοπῶσιν ὡς ἀνδράποδοι τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ.

Οἱ ταλαίπωροι πῶς δύνανται νὰ εἴπωσι τὸ « Οὕτω λαμψίτω τὸ φῶς ἡμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἵνα ἴδωσι τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς; » ἀφοῦ διὰ μυρίων κακουρημάτων καταστρέφουσι τὸ πλῆρωμα τῆς ἁγίας ἡμῶν ὁδοδόξου ἐκκλησίας;

Εἰς τὸ κύριον Νικόλαον Κατραμῆ ὑπάρχει ἐν μέσσοις, διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὴν ἐπιχειρημένην εὐτῇ τιμωρίαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ παρὰ τῶν Ζακυνθίων, νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπισκοπῆς Ζακύνθου ἐκουσίως ὑπογράφων τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ὡς ἐξῆς καὶ πέμπων αὐτὴν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὶν αὐτὴ ἐπιληθῇ τῆς ἀνακρίσεως πρὸς ἀποδείξιν τῆς αἰσχρᾶς καὶ ἀνοικτεῖου εἰς ἐπίσκοπον διαγωγῆς του. (*)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ

Οἶδα μὲν οἶδα, Ἄγιο Πρωτοδρε καὶ Θεῖα καὶ Ἱερὰ τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅτι οὐκ ἔξεστι τῆς ἀξίως καὶ ὡς δεῖ τοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀντεχομένου ἀξιώματος ἐπισκόπους καὶ κατὰ κανόνας μὲν ποιμένουσι καὶ διεξάγουσι τὰ λογικὰ τοῦ Χριστοῦ ποίμνια, μηδαμῶς δὲ ἐπί τινι τῶν ἀτόπων καὶ καθαίρεσιν δυναμένων ἐπάγειν καταγινώσκειν ἔνδον φέρουσι τὸ οἰκτεῖον αὐτῶν συνειδὸς παραιτήσεις δίδονται καὶ προκομίζουσι λοβέλλους, καθάπερ οἱ Ἱερεῖς κανόνες διαγορεύουσι, καὶ μάλιστα ὅτε τρίτος τοῦ ἁγίου Κυρίλλου καὶ ἡ πρὸς τὴν ἐν Παμφιλίᾳ σύνοδος ἐπιστολὴ τῆς ἁγίας καὶ οἰκου-

(*) Ἐν ἐναντίᾳ τοῦ ὁποίου περιπτώσει ἐξ ἀνάγκης θὰ προδῶμεν εἰς ἐκτενεστέραν καὶ πλέον ἐμπεριστατομένην ἀφήγησιν τῆς πολιτείας τοῦ ἀναξίου τούτου κληρικοῦ.

μενικῆς τρίτης συνόδου. Εἰ γὰρ καὶ μέγα καὶ φεβερὸν ἀληθῶς
 ὑπάρχει τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα καὶ αὐταῖς ταῖς ἐπουρα-
 νίαις δυνάμειν, ἀλλ' οὖν τὸν ἅπαξ αὐτὸ ἐγκραγεῖσθαι μὴ
 ἀναξίως, μὴ δὲ γοῦν ἐν κατεγνωσμένῳ συνειδῶτι αὐτὸ διυθί-
 νοντα, τούτου μετ' εὐρωστίας πνευματικῆς ἀντιποιεῖσθαι δεῖ,
 καὶ οἷον ἀνταποδύεσθαι τοῖς πόνοις καὶ ἰδρώτα τὸν ἔμμισθον
 ἤθελον τί ὑπομένειν. Καὶ μὴ ἐξ ἀπραγμοσύνης, ἢ ὀλιγωρίας καὶ
 ὄκνου ἀπαγορεύειν πρὸς τὰς ἐπενηνεγμένας φροντίδας καὶ τὰς
 ἀδοκίητος, τοῦ βαθμοῦ περιστάσει; ἥσου καὶ ταῦτά φησιν ἐν τῇ
 προδιαληφθείσῃ ἐπιστολῇ ἡ ἀγία καὶ οἰκουμενικὴ τρίτη σύνοδος.
 Ἐπεὶ δ' ἐγὼ, οἶμοι! Ὁ ταπεινὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἀρχιεπισκο-
 πῆς Ζακύνθου Νικόλαος Κατραμῆς ἀναξίως τοῦ τοιοῦτου πεπο-
 λίττυμαι ἐπαγγέλματος καὶ σύνειδα ἐμαυτῷ ἐγκλήμασι τισι
 λάθρα περιπεσῶς, ὧν ἂν ἐληλεγμένον τε καὶ πεφωραμένον, πάν-
 τες καθαίρειν ἂν ὑπέστην δικαίαν καὶ ἐννομὴν. Καὶ ἂν κἀν τού-
 τῳ πολλοὺς λανθάνῃ εὐλογος ἂν εἴη αἰτία κανονικῆς παρατήσεως
 τούτου χάριν προλαβόντων ἐκβάλλω ἐμαυτὸν τοῦ Ἀρχιεπισκοπῆ
 ἀξιώματος ὅπως διὰ τούτου τὸν θεῖον ἐπισπάσσομαι ἔλεον. Ἄξιον
 γὰρ τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου λέγοντος Ἐχρῆν τὸσαύτην τοῦ
 πράγματος ἔχειν εὐλάβειαν ὡς καὶ κατ' ἀρχὰς ἐκφυγεῖν τὸν
 ὄγκον, καὶ μετὰ τὸ γενέσθαι ἐν αὐτῇ, μὴ περιμένειν τὰς παρ'
 ἑτέρων κρίσεις, εἴποτε συμβαίη ἁμαρτήρια καθαίρειν ἱκανὸν ἐρ-
 γάζεσθαι, ἀλλὰ προλαβόντα ἐκβάλλειν ἑαυτὸν τῆς ἀρχῆς; Οὕτω
 μὲν γὰρ καὶ ἔλεον ἐπισπάσασθαι παρὰ Θεοῦ εἰκὸς ἦν τὸ δὲ
 ἀντέχεσθαι παρὰ τὸ πρέπον τῆς ἀξίας, πάσης ἑαυτὸν ἀποστερ-
 γεῖν συγγνώμης ἐστὶ, καὶ μᾶλλον ἐκαίειν τοῦ Θεοῦ τὴν ὀργήν,
 δεύτερον χαλεπώτερον προσθέντα πλημέλημα. (*) Τούτου χάριν
 καγὼ ὑπὸ τοῦ οἰκείου συνειδότος ἐλεγχόμενος καὶ κατακρινόμε-
 νος διὰ τὴν ἐμὴν ἀναξιοτήτητα τοὺς παρ' ἑτέρων οὐ περιμένω
 ἐλέγχους καὶ κατακρίσεις, ἀλλὰ διὰ τῆς παρούσης μου παραι-
 νήσεως παραιτούμαι ἐν τ' αὐτῷ καὶ τὴν ἦν περ' ἔλαχον ἐπαρ-

(*) Δογ' περὶ Ἱερωσύνης.

»χίαν μου ταύτην, σὺν αὐτῇ δὲ καὶ τὴν τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίαν
 »καὶ αὐτὸ τὸ τῆς ἐπισκοπῆς ὄνομα ὃ γὰρ μὴ ἄξιός ἐστι προεστάναι
 »θεοῦ θυσιαστηρίου μηδ' αὐτῇ τιμᾶσθαι τῇ τῆς ἐπισκοπῆς κλή-
 »σει ἐστὶν ἄξιός ὡς ὁ γ' κανὼν τοῦ ἁγίου Κυρίλλου διακελεύε-
 »ται, ὅθεν εἰς ἔνδειξιν δέδωκα καὶ τὸν παρόντα τῆσπ ἀραιτήσεως
 »λίβελλον ὑπογεγραμμένον τῇ ἐμῇ χειρὶ.

(Νικόλαος Κατραμῆς Ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου)

Πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Μαρτίου 1873.

[Δ. Ι. Β.]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ



007000023371

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ